

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.II.30.274/2012/12.szám

A Szegedi Ítéltábla Dr. Virág István Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Virág István ügyvéd) által képviselt felperesnek - a Dr. Pálvölgyi László Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Pálvölgyi László ügyvéd) által képviselt I. r. és II. r. alperesek ellen szerződésből eredő követelés iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2012. április 18. napján kelt 4.P.21.946/2010/35. számú ítélete ellen a felperes 36. és 38. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben** az alábbiak szerint **megváltoztatja**.

Az I. r. alperest annak tűrésére kötelezi, hogy a felperes a II. r. alperessel szemben 7 086 279 (hétmillió-nyolcvanhatezer-kettőszázhetvenkilenc) Ft és 6 532 576 (hatmillió-ötszázharminckettőezer-ötszázhetvenhat) Ft-nak 2008. augusztus 27. napjától a kifizetés napjáig járó évi 15 %-os kamata erejéig fennálló követelését a **(település neve, ingatlan 1. címe, hrsz.-a)** szám alatti ingatlan ½ tulajdoni illetőségéből bírósági végrehajtás útján kielégítse.

A felperes I. r. alperes részére történő perköltség fizetésére kötelezését mellőzi.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 870 000 (nyolcszázhetvenezer) Ft elsőfokú perköltséget.

A felperes által hivatalos lelet készítésének terhe mellett lerovandó elsőfokú eljárási illeték összegét 39 500 (harminckilencezer-ötszáz) Ft-ra leszállítja azzal, hogy az illetéket a felperesnek 8 napon belül kell megfizetnie.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a II. r. alperes javára az elsőfokú bíróság által megítélt perköltséget első- és másodfokú perköltségnek tekinti.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 822 000 (nyolcszázhuszonkettőezer) Ft másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperes jogosult visszaigényelni 17 200 (tizenhétezer-kettőszáz) Ft lerótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az alperesek házastársak, a perrel érintett időszakban üzletrész-tulajdonosai és ügyvezetői voltak a perben nem álló **(F.) Korlátolt Felelősségű Társaságnak**.

A gazdasági társaság 2005. október 6. napján szállítási szerződést kötött a felperessel, amelyben a felperes, mint szállító az általa forgalmazott termékek értékesítését vállalta a gazdasági társaság vevő részére, a vevő pedig vállalta, hogy az áru ellenértékét annak átvételétől számított 30 napon belül banki átutalással kiegyenlíti. Fizetési késedelem esetére 15 % késedelmi kamatot kötöttek ki. A kft. fizetési kötelezettségének teljesítéséért a II. r. alperes készfizető kezességet vállalt.

A **(F.) Kft.** fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperes 2007. március 30. napján benyújtott kérelmére a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2007. április 4. napján Gpk.50.223/2007. szám alatt fizetési meghagyást bocsátott ki a gazdasági társaság I.r. és a II. r. alperes kötelezettekkel szemben 8 614 673 tőke és 8 267 026 Ft-nak 2007. február 12. napjától járó késedelmi kamata, továbbá a perköltség megfizetése iránt. A fizetési meghagyásos eljárásban a felperes a 2006. július 26. - 2007. február 12. közötti időszakban esedékessé vált számlák ellenértékét kívánta érvényesíteni. A fizetési meghagyás ellentmondás hiányában 2007. április 26. napján jogerőre emelkedett. A jogerős fizetési meghagyás alapján **(végrehajtó neve)** önálló bírósági végrehajtó előtt 271.V.402/2008. szám alatt indult végrehajtási eljárásban a követelés részben megtérült.

A felperes és a II. r. alperes 2007. április 2. napján a tartozás rendezéséről állapodtak meg, amely szerint a II. r. alperes 2007. július 30. napjáig az ott rögzített részletekben vállalt kiegyenlíteni 8 267 000 Ft-ot, amelyből mindössze 2 000 000 Ft-ot utalt át 2007. április 3. napján.

A felperes követeléséből 7 086 279 Ft, továbbá 6 532 576 Ft-nak a 2008. augusztus 27. napjától esedékes évi 15 % kamata kiegyenlítetlen maradt.

Az alperesek egy 2006. október 12-i keltezéssel ellátott megállapodást kötöttek, amelyben rögzítették, hogy házassági életközösségüket 2006. augusztusában megszakították, és ezt követően a II. r. alperes a közös lakásból elköltözött. Felsorolták a házastársi közös vagyon körébe tartozó vagyontárgyakat és azok értékét. A szerződés 2.j) pontjában rögzítették a **(F.)** Kft-beli üzletrész értékét. Kijelentették, hogy a társaságnak mindketten ügyvezetői, annak tevékenységét, vagyoni értékét is "jól ismerik". A gazdasági társaság vonatkozásában a házastársi vagyontársaság megszüntetése kapcsán akként rendelkeztek, hogy megtartják a cégnyilvántartásban szereplő tulajdonosi jogokat az ottani törzsbetéthez igazodóan, de miután a II. r. alperes elismerte, hogy ténylegesen a felperest a cég vagyoni értékének fele illeti meg, azt egymás között elszámolják (6. pont). Megállapodtak továbbá abban, hogy az $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonukat képező **(település neve, ingatlan 1. címe, hrsz.-a)** szám alatti lakóház II.r. alperest megillető részesedése az I.r. alperes tulajdonába kerül. Megállapították, hogy a 32 100 000 Ft értéket képviselő közös vagyonból a megosztás eredményeként az I.r. alpereshez 4 300 000 Ft-tal nagyobb érték jutott. Megállapodtak abban, hogy a II.r. alperest megillető ezen összeget elszámolják László nevű gyermekük nagykorúvá válásáig, illetve Renáta nevű gyermekük főiskolai tanulmányainak befejezéséig a II.r. alperest terhelő tartásdíjba.

Az alperesek házasságukat nem bontották fel. A vagyontársaságot megszüntető okiratot 2007. szeptember 27. napján nyújtották be a földhivatalhoz, a **(F.)** Kft-beli üzletrészüket pedig a 2007. szeptember 21. napján kelt adásvételi szerződéssel átruházták a II.r. alperes testvérére.

A **(F.)** Kft. 2011. január 14. napjától felszámolás alatt áll, a felszámolási eljárásban a felperes hitelezői igényt nem jelentett be.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. r. alperest a Csjt. 30. § (3) bekezdése alapján 6 401 900 Ft tőke, valamint az utolsó részteljesítésig, 2008. augusztus 27-ig esedékessé vált 657 296 Ft kamat, továbbá ezt követően a kifizetésig járó 15 % mértékű késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére azzal, hogy felelőssége a házastársi közös vagyonból reá eső rész erejéig áll fenn. Keresete jogalapjaként elsődlegesen az alperesek által 2006. október 12. napján kötött szerződés semmiségére hivatkozott jogszabályba ütközés, illetve színleltetés okán. Álláspontja szerint jogszabályba ütközik a házastársi vagyontársaságot megszüntető szerződés a gyermektartásdíj elszámolása miatt, figyelemmel arra, hogy a gyermektartásdíj jogosultja nem az I. r. alperes, hanem a

gyermek. A szerződés színleltetését alátámasztó körülményként hivatkozott arra, hogy az alperesek a házasságukat nem bontották fel, a szerződésben rögzített tulajdoni

viszonyok az ingatlan-nyilvántartásban a szerződés keltezését követő közel egy évvel, 2007. szeptember 27. napján kerültek átvezetésre, a házastársak a kft. üzletrészt lényegesen felülértékelték, a társaságbeli tagsági viszonyuk az üzletrészeik II. r. alperes testvérének történő értékesítésével egy időben szűnt meg, a megállapodásban az aktívumokat aránytalanul osztották fel, a passzívumokat pedig nem tüntették fel. Ugyanezen körülmények alapján hivatkozott a szerződés relatív hatálytalanságára is. A II. r. alperessel szemben keresete tűrésre kötelezésre irányult.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Védekezésük szerint a felperes a **(F.)** Kft-vel szemben folyó felszámolási eljárásban igénybejelentéssel nem élt a részére nyitva álló jogvesztő határidő alatt, mulasztása kihat a készfizető kezesi felelősségre is. Hangsúlyozták, hogy a perbeli szerződés valós szerződési akaratot tükröz, az a földhivatalba azért nem került benyújtásra, mert az I. r. alperes bízott az életközösség helyreállításában. Az I. r. alperes állította, hogy a követelésről a felperes felhívásából szerzett tudomást. A II. r. alperes vitatta a követelésösszegezését is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, s kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 150 000 Ft, a II. r. alperesnek 50 000 Ft perköltséget, továbbá az államnak leletezés terhével 219 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket. Határozatának indokolása szerint a felperes a teljes bizonyító erejű magánokirat tartalmával, valamint **(tanú neve)** tanúvallomásával szemben nem tudta bizonyítani azt, hogy a házastársak életközössége ténylegesen nem szakadt meg, e körülmény igazolására **(tanúk neve)** tanúvallomása nem volt alkalmas. Megítélése szerint a felperes által a szerződéskötés körülményeit és annak tartalmát illetően felhozott tények alapján nem állapítható meg sem a szerződés színleltisége, sem annak hatálytalansága. Nem találta jogszabályba ütközőnek a szerződés gyermektartásdíj beszámítására vonatkozó rendelkezéseit sem. Utalt arra, miszerint a bírói gyakorlat szerint nincs akadálya annak, hogy a felek egyezséggel akként rendezzék a kötelezett hosszabb időszakra vonatkozó gyermektartásdíj fizetési kötelezettségét, hogy annak összegét egyéb követelésekbe történő beszámítás útján tekintsék teljesítettnek, ha az a gyermek jogainak, törvényes érdekeinek sérelmével nem jár. A csatolt okiratok alapján megállapította, hogy a II. r. alperes kezességvállalásával érintett tartozások közül mindössze a 2006. július 26-i esedékességű esik az alperesek vagyontömegének megszakadását megelőző időszakra, ugyanakkor ez is átütemezésre került a 2007. április 2. napján kelt megállapodással, ezért az I. r. alperes helytállási kötelezettsége a Csjt. 30. § (2) bekezdése alapján ennek a számlatartozásnak a tekintetében sem állapítható meg. Mindezen túl utalt arra, hogy a II. r. alperes által kötött kezesi szerződés nem

visszterhes jogügylet, ezért a Csjt. 30. § (2) bekezdése alapján az I. r. alperes jogügylethez történő hozzájárulása nem vélelmezhető. Megjegyezte továbbá, az a tény, hogy a felperes a jogvesztő határidőn belül nem érvényesítette követelését a felszámolási eljárásban, önmagában nem eredményezné az alperesek mentesülését.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, amely annak a másodfokú eljárásban felemelt és pontosított keresete szerinti megváltoztatására irányult. E szerint elsődlegesen azt kérte, hogy kötelezze a bíróság az I.r. alperest összesen 7 086 279 Ft és abból 6 532 576 Ft-nak 2008. augusztus 27. napjától a kifizetés napjáig járó évi 15 % késedelmi kamata megfizetésére a Csjt. 30. § (2) bekezdése alapján, azzal, hogy az I. r. alperes felelőssége a házastársi közös vagyonból reá jutó rész erejéig áll fenn. Másodlagos keresete a fülöpházi 110/1. hrsz. alatt nyilvántartott **(település neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlan vonatkozásában a II.r. alperes $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának ingatlan-nyilvántartásba történő visszajegyzésére irányult eredeti állapot helyreállítása jogcímén az elsőfokú eljárásban hivatkozott érvénytelenségi okok alapján. Harmadlagos keresete szerint annak tūrésére kérte kötelezni az I.r. alperest, hogy az elsődleges kereseti kérelmében megjelölt összegű követelését a **(település neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségéből bírósági végrehajtás útján kielégítse. Ez utóbbi kereseti kérelmét az alperesek között létrejött vagyonközösséget megszüntető szerződés relatív hatálytalanságára alapította. Követelésének összegét a II.r. alperesi teljesítéseknek a Ptk. 293. §-a szerinti - az általa a másodfokú eljárásban csatolt - elszámolása alapján határozta meg.

Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a bizonyítási kötelezettség és bizonyítási teher szabályait. Kiemelte, hogy a szerződés hatálytalanságára alapított kérelem vonatkozásában az alperesek közötti közeli hozzátartozói viszonyra tekintettel a rosszhiszeműséget és az ingyenességet vélelmeznie kellett volna az elsőfokú bíróságnak, ezért téves az az ítéleti okfejtés, miszerint e körben bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

Érvelése szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet kétséget kizáróan bizonyítottnak elfogadni az életközösség 2006. augusztusában történt megszakadását. Az alperesek által csatolt okirati bizonyíték erre nem alkalmas, annak tartalmát pedig kizárólag a családdal baráti viszonyban álló tanú támasztotta alá. Ezzel szemben az általa felsorakoztatott körülményeket (a szerződés egy évvel később került a földhivatalhoz benyújtásra, a cégbírósági bejelentés nem történt meg ekkor sem; életszerűtlen, hogy az alperesek a jogviszony rendezése szempontjából közömbös adatot, az életközösség megszakadásának időpontját pontosan megjelölték az okiratban; a szerződésen szereplő dátum időpontjában már tudtak a

8 000 000 Ft-ot meghaladó követelésről; aránytalan az aktívumok felosztása) az elsőfokú bíróság egyenként nem értékelte, csupán sommásan állapította meg, hogy a felhozottak nem alkalmasak a semmisség megállapítására.

Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperesek saját előadásukkal is ellentmondásba keveredtek: az I. r. alperes a 2011. október 5-i tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldalán az életközösség megszakadását 2005. év végében jelölte meg, majd pedig a jegyzőkönyv 9. oldalán rögzített nyilatkozatában elismerte, hogy az életközösség azóta helyreállt. Az elsőfokú bíróság e tekintetben bizonyítást nem folytatott le annak ellenére, hogy a felek kizárólag az életközösség megszakadása esetére rendezték a vagyoni viszonyaikat, s az ezt követően szerzett vagyonelemek tekintetében ismét érvényesült a közös szerzés vélelme. Hangsúlyozta, hogy a II. r. alperes a bejelentett lakhatásra alkalmatlan lakcímével ellentétben a **(település neve, ingatlan 2. címe)** szám alatt lakik, az árverés időpontjában is ott tartózkodott, ezt **(tanúk neve)** tanúk igazolták. Az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna a II. r. alperes állandó lakcímeként bejelentett tanya lakhatásra való alkalmasságát, miután bizonyítékok (tanúvallomás, fénykép) támasztják alá ennek az ellenkezőjét.

Kiemelte az I. r. alperes tanyaingatlan tekintetében tett azon nyilatkozatát, miszerint az "csak papíron került a kiskorú gyermekük nevére", ami megítélése szerint alátámasztja a házastársak közös vagyonuk elrejtésére irányuló magatartását. Véleménye szerint a II. r. alperes személyes nyilatkozata a fedezetelvonási szándékot kétséget kizáróan bizonyítja, maga adta elő: az volt a cél, "ne kerüljenek utcára, ne legyenek hajléktalanok", "az volt a cél, hogy legyen minden az asszonyé meg a gyerekeké", ezen II. r. alperesi kijelentéseket azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

Változatlanul fenntartotta a gyermektartásdíj beszámításával kapcsolatos elsőfokú eljárásban tett álláspontját azzal, hogy e jogszabályba ütköző rendelkezés önmagában semmissé teszi a megállapodást. Tévesnek minősítette a kezesi szerződés ingyenességével kapcsolatos ítéleti álláspontot is.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték az elsőfokú eljárásbeli védekezésüket fenntartva. A felperes által csatolt elszámolás körében arra hivatkoztak, hogy abban nem szerepel a **(F.)** Kft-től lefoglalt szigetelő- és építőanyag, valamint gépjármű 1 500 000 Ft-os ellenértéke.

A fellebbezés az alábbiak szerint **alapos**.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes családjogi törvény rendelkezéseire alapított keresete alaptalan. A Csjt 30. § (2) bekezdése értelmében az ügyletkötésben részt nem vett házastárs felelőssége a házastársa által külön kötött ügyletért akkor áll fenn, ha az ügyletkötés a hozzájárulásával történt, vagy ha a vagyonközösség fennállása alatt a közös vagyonnal való rendelkezést megvalósító

visszterhes ügyletről van szó, ez esetben ugyanis kifejezett vagy hallgatólagos hozzájárulás hiányában is a szerződéskötésben részt nem vevő másik házastárs hozzájárulása mellett a törvény vélelmet állít fel. A felperes maga sem állította, és a körülményekből sem lehet arra vonatkozó következtetést levonni, hogy a **(F.)** Kft. perbeli szállítási szerződésből eredő fizetési kötelezettségeiért a II.r. alperes készfizető kezességvállalása az I.r. alperes hozzájárulásával történt. Tény, hogy az I.r. alperes a gazdasági társaságban a II. r. alperes mellett maga is ügyvezetői tiszteletet töltött be, a felperes által nem cáfolt alperesi állítás szerint azonban e tisztség betöltése a részéről formális volt, a gazdasági társaság ügyeit ténylegesen a II.r. alperes intézte, így önmagában az I. r. alperes ügyvezetői pozíciója a kezességvállaláshoz való hozzájárulásának igazolására nem alkalmas. Egyetért az ítéletábrla az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a II. r. alperes és a felperes között létrejött kezességi szerződés ingyenes jogügylet, ezért az I. r. alperes kezességvállaláshoz való hozzájárulása nem vélemezhető. Maga a kezességvállalás a Ptk. eltérő rendelkezése hiányában lehet visszterhes vagy ingyenes jellegű egyaránt. A visszterhesség akkor állapítható meg, ha a kezességvállalás ellenszolgáltatás fejében történik. (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.22.941/1999/3., Pfv.II.22.968/1999/3. számú eseti döntések, a Családjogi törvény magyarázata KJK. Kerszöv. Jogi és Üzleti Kiadó Kft. Budapest, 2002. 437., 438. oldal). A felperes maga sem állította - és erre vonatkozó peradat sem merült fel -, hogy a II.r. alperes ellenszolgáltatás fejében vállalt készfizető kezességet a **(F.)** Kft. felperes felé fennálló, perbeli szerződésből származó tartozásaiért. Kétségtelen, hogy amennyiben a kezes a kötelezett helyett a tartozást megfizeti a jogosultnak, a kezesnek megtérítési igénye keletkezik a kötelezettel szemben (Ptk. 276. § (1) bekezdés). A kezes kötelezettel szembeni megtérítési igénye azonban önmagában nem teszi visszterhessé a kezesi szerződést, csupán azt biztosítja a kezes számára, hogy hozzájusson a kötelezett helyett általa kiegyenlített összeghez. Az ügyletkötésben részt nem vevő házastárs felelősségének visszterhes ügyletekre történő korlátozását az indokolja, hogy a visszterhes szerződés alapján 3. személy által az ügyletkötő házastárs részére nyújtott szolgáltatás értéke a házastársi közös vagyont gyarapítja, ezért az ellenszolgáltatás sem minősülhet kizárólag az ügyletkötő házastárs különadósságának. A kezességet vállaló, és a kezességi szerződés alapján teljesítő házastárs kötelezettel szembeni megtérítési igénye azonban annak sikeres érvényesítése esetén sem eredményez gyarapodást a kezes és házastársa házastársi közös vagyonában, legfeljebb a kötelezett helyett történt teljesítés következtében bekövetkező vagyoncsökkenést küszöböli ki. Minderre tekintettel az I.r. alperes a Csjt. 30. § (2) bekezdése alapján nem tartozik helytállni a perbeli követelésért.

Megalapozatlan az alperesek által kötött szerződés jogszabályba ütközés okán való érvénytelenségére való felperesi hivatkozás is. A felperes érvelése szerint a II.r.

alperest terhelő értékkiegyenlítés összegének a gyermektartásdíjba történő beszámítása a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján azért semmis, mert a gyermektartásdíj jogosultja nem

az I.r. alperes, hanem a peres felek közös gyermekei. Tény, hogy a gyermektartásdíj jogosultja nem az I.r. alperes, hanem a tartásra szoruló gyermekei. A Csjt. 67. § (2) bekezdése értelmében azonban az a szülő, aki a tartásra jogosult gyermekét saját háztartásában tartja és gondozza, a többi kötelezett - köztük a másik szülő ellen - a gyermeket megillető tartási követelést saját jogán is érvényesítheti. Nincs tehát olyan jogszabályi rendelkezés, amely kizárja, hogy a gyermeket a saját háztartásában ellátó szülő a tartásra kötelezett másik szülővel a gyermektartásdíjra vonatkozó megállapodást kössön, s ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt, annak sincs akadálya, hogy a szülők úgy állapodjanak meg, hogy a gyermektartást a kötelezett egy konkrét vagyontárgy átadásával vagy - mint a perbeli esetben - egy adott követelés beszámításával teljesítse. Mindezen túl a felperesi hivatkozás megalapozottsága esetén kizárólag az értékkiegyenlítés megfizetésére vonatkozó szerződéses kikötés érvénytelensége lenne megállapítható, ami azonban a Ptk. 239. § (1) bekezdése szerint a szerződést teljes egészében nem tenné érvénytelenné.

A felperes által felhozott további érvénytelenségi ok a színleltetés. A Ptk. 207. § (6) bekezdése alapján a színlelt szerződés semmis; ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni. A szerződésnek színlelés okából való semmisségéhez az szükséges, hogy egyező akarattal egyik szerződő fél se kívánja megkötni azt a szerződést, amely nyilatkozataik alapján keletkezne (eBDT2008. 1857). A peradatok alapján a színlelés a házastársi közös vagyon megosztása és ennek folytán az egyes vagyontárgyak tekintetében a tulajdon-átruházás vonatkozásában nem, csupán a szerződésnek a házassági életközösség megszakadására vonatkozó kitétele és keltezésének időpontja tekintetében állapítható meg az alábbiakra figyelemmel. Kétségtelen, hogy az alperesek szerződésüket a Pp. 196. § (1) bekezdés e) pontjában írt teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalták. A teljes bizonyító erejű magánokirat azonban az ellenkező bizonyításáig csupán azt igazolja, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el, de a benne szereplő tények valóságát nem bizonyítja (BH2005. 113). Egyetért az ítéletábrával a felperesi érveléssel, miszerint az általa megjelölt körülmények cáfolják az okirat életközösség megszakadásának, valamint a megállapodás megkötésének a dátumát. Tény ugyanis, hogy az alperesek annak ellenére, hogy az okiratban foglaltak szerint életközösségüket már 2006. augusztusában megszakították, házasságukat azóta sem bontották fel. Nem nyert bizonyítást az sem, hogy a II.r. alperes életvitelszerűen elköltözött a házastársak közös tulajdonát képező ingatlanból. Az I.r. alperes azt adta elő, hogy a II.r. alperes a korábbiakban is alkalmasszerűen néhány napot, illetve hetet külön töltött, így a közös gyermek

tulajdonában álló tanyán való átmeneti tartózkodás ennek nem mond ellent, az azonban bizonyított, hogy a tanyaépület állandó lakhatásra alkalmatlan (fürdési lehetőség nem biztosított), 2007. évre pedig az alperesek úgy nyilatkoztak, hogy a II.r. alperes azóta a családi ingatlanban lakik. Mindezen tényekre figyelemmel **(tanú neve)** tanúvallomása önmagában nem alkalmas az életközösség 2006. augusztusában történt megszakadásának az igazolására.

Tény, hogy az I. r. alperes a vagyontársaságot megszüntető okiratot a földhivatalhoz a keltezésének dátumához képest közel egy évvel később, csak 2007. szeptember 27. napján nyújtotta be, amikor már nyilvánvalóvá vált, hogy a felperessel szemben fennálló 8 000 000 Ft-ot meghaladó követelést sem a **(F.)** Kft., sem a II.r. alperes kiegyenlíteni nem tudja. Bár a pernek nem tárgya, a vagyontársaságot megszüntető szerződés megítélése tekintetében jelentőséggel bír a **(F.)** Kft.-beli üzletrész eladására vonatkozó adásvételi szerződés is. Megállapítható ugyanis, hogy az alperesek ugyancsak ez idő tájt, 2007. szeptember 21. napján ruházták át a társaságbeli üzletrészüket, mégpedig a II. r. alperes testvérére. Kiemelendő továbbá, hogy egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat tettek az üzletrész ellenértékének az átvételére. A vagyontársaságot megszüntető szerződés szerint az I.r. alperest megillető üzletrész ellenértékét a javára elszámolták, az I.r. alperes azonban azt állította, hogy az üzletrész átruházása kapcsán pénzügyi ellenszolgáltatásban részesült, míg a II.r. alperes nyilatkozata szerint a testvérétől a teljes ellenértékét ő maga vette át és használta fel saját céljaira. Mindez megkérdőjelezi az említett jogügylet valóságtartalmát, és az alábbiakban kifejtettek szerint arra enged következtetni, hogy a házastársi vagyontársaságot megszüntető szerződés is ezen 2007. szeptemberi időpontban keletkezett annak érdekében, hogy a házastársi közös vagyon megosztása révén az I.r. alperes tulajdonába került vagyontárgyak ne nyújthassanak fedezetet a felperes követelésének kielégítéséhez. A II.r. alperes személyes előadásából is azt a következtetést lehet levonni, hogy a vagyontársaságot megszüntető szerződés nem az azon szereplő időpontban, hanem az ingatlanügyi hatósághoz való benyújtásakor készült. A II.r. alperes ugyanis a szerződéskötés indokaként azt adta elő, miszerint annak célja, hogy a vagyon az I.r. alperesé, illetve a gyermekeké legyen, hogy ők ne kerülhessenek az utcára és ne váljanak hajléktalanná. Ugyanakkor a **(F.)** Kft. gazdasági helyzetére vonatkozóan akként nyilatkozott, hogy az megfelelő volt 2006. év végén, a felperessel szemben fennálló tartozását lényegesen meghaladó kintlévősége volt. Ezen előadás mellett nem értelmezhető a szerződéskötés II. r. alperes által megjelölt indoka 2006. szeptemberére vonatkoztatva.

Ugyanakkor az, hogy az alperesek szándéka a tulajdon-átruházásra irányult, kétséget kizáróan megállapítható. Az alperesek egyike sem állította, hogy valóságos akaratuk ne arra irányult volna, hogy az ott megjelölt vagyontárgyak, így különösen a lakóházas ingatlan az I.r. alperes tulajdonába kerüljön. Ezt kétséget kizáróan igazolják a II.r. alperesnek a felperesi fellebbezésben is hivatkozott és idézett nyilatkozatai. A valós tulajdon-átruházási szándék folytán a szerződés nem szűnt meg, ezen okból tehát nem érvénytelen, az, hogy annak megkötésével az alperesek célja a felperesi követelés fedezetének elvonása volt, azzal a következménnyel jár, hogy a felperes a Ptk. 203. § (1)

bekezdése alapján a szerződés relatív hatálytalanságának megállapítását kérheti (eBDT2007. 1685, eBDT2001. 417, eBDT2004. 1069).

Az alábbiakban kifejtettek szerint az ítélőtábla a felperes harmadlagos, a szerződés relatív hatálytalanságára alapított keresetét megalapozottnak ítélte. Fedezetelvonónak az a szerződés minősül, amellyel harmadik személy igényének kielégítési alapját részben vagy egészben elvonják. Az ilyen szerződés viszonylagosan, azaz a sérelmet szenvedett harmadik személlyel szemben hatálytalan. A kívülálló harmadik személy a szerződés relatív hatálytalanságára akkor hivatkozhat, ha a szerződés megkötésének időpontjában fennállott követelése kielégítésére a szerződés tárgya fedezetül szolgált volna, és annak elvonása miatt az átruházóval szembeni követelésének teljesítése részben vagy egészben lehetetlenné vált. Ha a szerződés visszerhes, a fedezetelvonó jelleg megállapításának feltétele a kötelezettől jogot szerző fél rosszhiszeműsége, azaz hogy a szerződés megkötésekor tudott vagy tudnia kellett a kötelezettet terhelő követelésről és arról, hogy a szerződéskötéssel a jogosult kielégítési alapját vonják el. A szerző fél rosszhiszeműségét vélelmezni kell, ha valaki a hozzátartozójával köt ilyen szerződést (Ptk. 203. § (1) - (2) bekezdés). Az alperesek által kötött vagyonközösséget megszüntető szerződés tekintetében a relatív hatálytalanság valamennyi fentiekben írt feltétele teljesül. Tény, hogy a szerződéskötés időpontjában a felperesnek lejárt, és jogerős fizetési meghagyással érvényesített követelése állt fenn a II.r. alperessel szemben. A peradatok alapján kétséget kizáróan megállapítható az is, hogy a II.r. alperes a perbeli szerződéssel átruházott vagyontárgyakon túl nem rendelkezett egyéb olyan vagyonnal, amely a felperes követelésének kielégítésére fedezetül szolgált volna. A másodfokú eljárásban beszerzett, a II.r. alperessel szemben a jogerős fizetési meghagyás alapján **(végrehajtó neve)** önálló bírósági végrehajtó által 271.V.402/2008. szám alatt folytatott végrehajtási eljárásban a követelés csak részben térült meg. A végrehajtó 2010. május 27. napján a díjjegyzéket kiállította, tájékoztatta a feleket, hogy a végrehajtási eljárás 2010. május 27. napján befejeződött. A végrehajtási iratok között 144. sorszám alatt elfekszik a 2009. december 4. napján kiállított, a II.r. alperes munkabérének 33 %-ára vonatkozó letiltás. Arra vonatkozó peradat nem áll rendelkezésre, hogy a letiltás a végrehajtási eljárás befejeződését követően is foganatosításra került-e, azonban a tartozás nagyságrendjére figyelemmel a munkabérből való letiltással történő megtérülés időtartama miatt a követelés ettől függetlenül is behajthatatlannak tekintendő. Az I.r. alperes védekezése, miszerint a követelés fennállásáról nem tudott, nem fogadható

Gf.II.30.274/2012/12.szám

el. Az I.r. alperes, mint házastárs a Ptk. 685. § b) pontja alapján közeli hozzátartozónak minősül, ezért a törvény vélelmet állít fel rosszhiszeműségét illetően. A peradatok alapján a vélelmet megdöntenie nem sikerült.

Mindezekre tekintettel az I.r. alperes köteles tûrni, hogy a felperes a követelését a házassági vagyonközösséget megszüntető szerződéssel a **(település neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlan II.r. alperes által átruházott ½ tulajdoni illetőségéből kielégítse.

A követelés összegszerűségét illetően a felperes a másodfokú eljárásban elkészítette a Ptk. 293. §-ának megfelelő elszámolását, amelyet az alperesek csak annyiban vitattak, hogy abban nem került elszámolásra a **(F.)** Kft.-től lefoglalt ingóságok 1 500 000 Ft ellenértéke. A másodfokú eljárásban az ítéltábla beszerezte mind a **(F.)** Kft., mind pedig a II.r. alperes ellen indult végrehajtási eljárás iratait, amelyek alapján az volt megállapítható, hogy ilyen értékű ingóság végrehajtására nem került sor, s az alperesek egyéb módon sem igazoltak ilyen összegű teljesítést. Erre tekintettel az ítéltábla a felperes által levezetett kimutatás alapján a módosított keresetnek megfelelően határozta meg azon felperesi követelés összegét, amelynek erejéig a perbeli vagyontárgyból kielégítést kereshet végrehajtás útján.

Tekintve, hogy a felperesnek a harmadlagos, az I.r. alperessel szemben előterjesztett keresete megalapozottnak bizonyult, az ítéltábla mellőzte a felperes elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését, és az I.r. alperest kötelezte 7 059 196 Ft elsőfokú perérték figyelembevételével a felperes jogi képviselőjével felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból, továbbá 423 600 Ft eljárási illetékből álló elsőfokú perköltségnek a megfizetésére.

Az elsőfokú eljárási illeték összege 7 059 196 Ft perérték alapulvételével (6 401 900 Ft tőke + 751 096 Ft lejárt késedelmi kamat) 423 600 Ft. A felperes a fizetési meghagyásos eljárásban 219 045 Ft eljárási díjat fizetett meg, a perré alakult eljárásban 165 100 Ft illetéket rótt le, ezért a különbözetként jelentkező illeték összege 39 500 Ft. Erre tekintettel az ítéltábla a felperes által letelezés terhe mellett fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét ennek megfelelően leszállította.

A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredményesnek bizonyult az I.r. alperes vonatkozásában, ezért az ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I.r. alperest kötelezte a felperes jogi képviselőjével felmerült, a hivatkozott IM. rendelet alapján

meghatározott ügyvédi munkadíjból (225 000 Ft), a másodfokú tárgyaláson való megjelenéssel kapcsolatban felszámított 30 000 útiköltségből és a másodfokú eljárásban

felmerült és lerótt 566 900 Ft-ból álló - kis kerekítéssel - 822 000 Ft perköltségének a megfizetésére.

Az ítélőtábla észlelte, hogy a felperes fellebbezésén 17 200 Ft-tal több illetéket rótt le, amelyet az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján visszaigényelhet.

Szeged, 2013. január 8.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró